

Cadaqués, entre el silenci i el soroll

>> Dues generacions pescant a prop de l'Ajuntament.

Text i fotos > **HUGO SCOCCIA**

Cadaqués té dues cares, conté dos mons completament diversos: el del silenci introspectiu i el de l'aldarull universal. Durant els mesos d'hivern, cada cop menys freds i més curts, és quan el poble entra en un període d'introspecció absoluta en què els únics sorolls que es poden sentir són els de les gavines

grallant, el del vent del nord i el de les onades de llevant. Els colors del cel es mimetitzen a la perfecció amb l'ambient melancòlic hivernal, com si tots els elements entressin en la mateixa dinàmica que l'ànima humana. El poble és poble en la plenitud de la paraula. Rostres coneguts, silenci, pau, buidor.

>> Posta de sol hivernal a la platja Gran de Cadaqués.

A mesura que els dies s'allarguen, tot canvia radicalment. La moneda gira i mostra l'altra cara, evidenciant la dualitat que està condemnada a coexistir i conviure perquè tant l'una com l'altra puguin donar-se. La calor primaverenca i estiuenca dona pas al rebombori i a la transformació quotidiana d'un cul-de-sac que, de sobte, es converteix en el centre del món: en un malson per al treballador i en una benedicció per a l'empresari i l'estiuejant. Els llums de les cases s'encenen i les portes dels negocis s'obren per absorbir els epicuris i sibarites d'arreu. On hi havia silenci, ara hi ha soroll; on hi havia reflexió, ara hi ha oci. El poble deixa de ser poble per convertir-se en metròpoli, en la ciutat mare d'una amalgama de ciutadans de diverses procedències. Cadaqués passa de ser hiperlocal a esdevenir universal; l'arrel millenària i forta trontolla per moments, amagada enmig del cosmopolitisme global i colpejada per un turisme de masses que desdibuixa l'origen i la cultura del lloc. És aquest tipus de turisme, que —en cas de

no posar-li fre— destruirà la dualitat actual i en crearà una de nova: la d'un poble ni local ni universal, la d'un poble mort a l'hivern convertit en un parc d'atraccions a l'estiu. El paradís convertit en infern.

El meu Cadaqués

En els darrers anys he anat fotografiant i escrivint sobre la meva rutina vital per compartir el meu Cadaqués i aquesta dualitat, tant a les xarxes socials com en el darrer llibre (*45 días y 500 noches*) i el que està en camí (*Diario de un ignorante*). En aquest Cadaqués, a l'hivern em tanco hermèticament en la introspecció literària de l'escriptura i la lectura, i a l'estiu participo activament en el lleure, fent d'amfitrió dels amics que arriben d'arreu del món. Molts hi tenen una segona residència i cap vincle familiar, però sí un lligam i un respecte emocional que els fa ser part d'aquest indret. Són una de les dues cares de la moneda que, en cas de no fer-hi res, també acabarà desapareixent.

>> Cua de gent esperant el vermut a la barra del Casino.

>> El meu gran amic i guitarrista Rafael Ulecia, amb la seva estimada guitarra al seu estimat Cadaqués.

>> Es Cucurucuc, vigilant etern del poble.

>> Un grup d'amigues al Bar Set. D'esquerra a dreta: Maria Miserachs, Julietta Monguio, Daniela Hinz i Alba Nebot.

>> La silueta de Cadaqués des de la barca Remenanena.

>> Amics de Roma i París jugant a dards una tarda d'agost. D'esquerra a dreta: Jacopo Meloncelli, Max Doré, Pierre Briand, Henri Nogier i Tristan Gouin.

>> Kiowa Fiala en un carreró del poble amb el blau del mar de fons.

>> Un 31 de desembre a les grades del Casino. D'esquerra a dreta: Benjamí Colomer, Julietta Monguio, Eli Raurich, Jawad El Badri i Nitus Rubies.

>> La vida lenta cadaquesenca. D'esquerra a dreta: Hannah Pérez, Marta Vignau i Marta Batlló.

>> Nadal a la Societat l'Amistat.